

DOMMANN REU

SPILLEGEVINSTER I SELSKABER

Af advokat Peter Nordentoft

Skatterådet har i et bindende svar bekræftet, at aktiviteter med spil og væddemål kan udføres og beskattes i selskabsform.

Beskatning af spillegevinster

Efter statskatteloven skal indtægter af lotterispil samt andet spil og væddemål medregnes til den skattepligtige indkomst.

Som udgangspunkt er alle gevinster ved spil derfor skattepligtige. Derimod skal der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af spillegevinster. Spillegevinsterne beskattes som personlig indkomst.

Det er dog alene årets nettogevinst, der er skattepligtig. De indskud, der foretages i spillet, kan dermed fradrages i indtægterne. Et samlet nettotab er derimod ikke fradragsberettiget og kan heller ikke fremføres til modregning i senere års gevinster.

Som en undtagelse til skattepligten gælder det, at gevinster på spil udbudt af Danske Spil er fritaget for indkomstskat, idet Danske Spil i stedet betaler en afgift på 15 % af gevinsterne til staten.

Tilsvarende gælder det, at gevinster vundet i et dansk spillekasino ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Gevinster vundet i udlandet er som udgangspunkt ikke fritaget for dansk indkomstskat.

Imidlertid følger det af EF-domstolens praksis, at gevinster vundet i et spil eller lotteri, som er godkendt og kontrolleret af en offentlig myndighed i et andet EU eller EØS-land, og som opfylder betingelserne m.v. i spillelovgivningen i det pågældende medlemsland, er fritaget for indkomstbeskatning på samme måde som gevinster fra sådanne danske spil og lotterier m.v. I disse tilfælde skal der heller ikke betales afgift efter spilafgiftsloven, idet denne afgift påhviler udbyderen af spillet og ikke gevinstmodtagerne.

Det er imidlertid en betingelse for skattefritagelsen, at et tilsvarende spil lovligt udbydes her i landet, uden at gevinsterne indkomstbeskattes.

Det bindende svar

Det bindende svar blev indhentet af en person, som både selv og gennem en forening på hans arbejdsplads spillede hos diverse spiludbydere inden og uden for EU.

Den pågældende planlagde nu at sige op for at bruge al sin tid på spil på sportskampe. Spillene skulle imidlertid ske i et anpartsselskab.

I det bindende svar slog Skatterådet fast, at gevinster ved spil og væddemål også kan opnås af og beskattes hos selskaber. Skattemæssigt var der derfor ikke

noget til hinder for, at spilleaktiviteten kunne udøves i selskabsform.

Uanset om aktiviteten ville ske i stort og systematisk omfang, kunne spilleaktiviteten imidlertid ikke anses for erhvervsmæssig virksomhed i skattemæssig henseende.

Skatterådet fastslog samtidigt, at gevinster på spil og væddemål skal beskattes på det tidspunkt, hvor der er erhvervet ret til gevinsten og ikke først ved udbetalingen.

Hvor en bookmaker mv. går konkurs og dermed bliver ude af stand til at udbetale en gevinst, bliver vinderen derfor stadig beskattet af gevinsten. Da der ikke er tale om erhvervsmæssig virksomhed, kan tabet på fordringen som hovedregel ikke fradrages af personer. Der kan dog blive tale om fradrag for tab på en fordring efter reglerne i kursgevinstloven.

Endelig fastslog Skatterådet, at der ikke er skattefrihed for spil udbudt på Isle of Man, som ikke anses for en del af EU. Der er heller ikke skattefrihed for gevinster af spil og væddemål udbudt af spiludbydere uden for EU, selv om væddemålene er indgået med og solgt gennem bookmakere indenfor EU.

Det bemærkes, at det ifølge straffeloven er strafbart at søge erhverv ved hasardspil eller væddemål af tilsvarende art, der ikke ifølge særlig bestemmelse er tilladt. Det er også strafbart at søge erhverv ved at fremme sådant spil. Personer og selskaber, der overvejer at spille regelmæssigt for at opnå en økonomisk gevinst eller for hovedsageligt at ernære sig ved spil, bør derfor også overveje disse regler.

Kontakt:

Peter Nordentoft, pno@kromannreumert.com

ARBEJDSGIVERBETALT UDDANNELSE – PAS PÅ!

Af advokat Lene Juel

Et af de personalegoder, som det igennem nogle år har været populært at bygge ind i fleksible lønftaler ("bruttotrækordninger"), er uddannelse. De vilkår, som SKAT opstiller, skal imidlertid være opfyldt – også når der er tale om et gode som uddannelse.

Baggrund – skat og uddannelse

Arbejdsgiverbetalt uddannelse er skattefri for medarbejderen efter en specialbestemmelse i ligningsloven, uanset om der er tale om videreuddannelse, grunduddannelse eller ren ajourføring af en uddannelse.

Det er ikke nogen betingelse for skattefrihed for arbejdsgiverbetalt uddannelse, at arbejdsgiveren betaler hele uddannelsen, ligesom der ikke er nogen beløbsmæssig begrænsning på, hvad uddannelsen må koste, eller hvad den skal vedrøre. Uddannelsen må dog ikke være af rent privat karakter for medarbejderen.

Hvis medarbejderen selv afholder udgiften til uddannelse, er det kun muligt at få et skattemæssigt fradrag, hvis der er tale om vedligeholdelse af en uddannelse. Udgifter til grunduddannelse og videreuddannelse er derimod ikke fradragsberettigede.

Fradraget hos medarbejderen er endvidere kun et ligningsmæssigt fradrag. Det vil sige, at det kun har fradragsværdi i forhold til beregningen af sundhedsbidrag og kommune- og kirkeskat, men derimod ikke kan fradrages ved beregningen af bundskat og topskat. Fradraget hos medarbejderen er endvidere begrænset af, at der kun er fradrag for det beløb, der overstiger 5.500 kr. (2010).

Især når det drejer sig om lange og dyre videreud-

dannelser har arbejdsgiveren typisk ikke incitament til – eller mulighed for – at bruge ressourcer på at betale hele uddannelsen for en medarbejder oveni den sædvanlige kontantløn og måske samtidig med, at medarbejderen skal have helt eller delvist fri fra arbejde for at passe uddannelsen.

Fleksible lønftaler med uddannelseselement

Mange medarbejdere, som gerne har villet investere tid og ressourcer i en erhvervsrettet videreuddannelse m.v., har derfor brugt muligheden for at acceptere en lavere kontantløn mod, at arbejdsgiveren betaler for uddannelsen. Det har gjort opgraderingen af medarbejderens kompetenceniveau til en fornuftig investering for både medarbejder og arbejdsgiver – og formodningsvist også for samfundet.

Man skal imidlertid være opmærksom på, at der er en række kriterier, der skal være opfyldt, for at SKAT vil acceptere sådanne ændrede lønftaler, hvor medarbejderen går ned i kontantløn for at få et lavere beskattet – eller helt skattefrit – personalegode, fordi medarbejderen derved kommer til at betale en lavere skat, end hvis kontantlønnen havde været uændret.

Udgiften for arbejdsgiveren er den samme, idet arbejdsgiver har fradragsret for udgiften til medarbejderen, uanset om der er tale om kontantløn eller uddannelsesudgifter.

De kriterier, som SKAT opstiller, er:

- Der skal være en ændret vederlagsaftale, som indebærer en reel fremadrettet nedgang i den kontante løn.
- Overenskomster, som parterne er bundet af, skal kunne rumme den ændrede vederlagsaftale.
- Den aftalte reduktion af den kontante løn skal løbe over én hel lønftaleperiode. Som hovedregel må perioden ikke være under 12 måneder.

- Et allerede erhvervet krav på kontant løn kan ikke konverteres til en naturalieydelse.
- Arbejdsgiveren skal have en økonomisk risiko i forbindelse med ordningen. Den ansattes kontante lønnedgang skal være et på forhånd fastsat beløb, der ikke reguleres i takt med den ansattes forbrug af naturaliegodet eller arbejdsgiverens omkostninger m.v.
- Arbejdsgiveren skal rent faktisk stille det pågældende gode til rådighed for den ansatte. Arbejdsgiveren skal således enten være ejer af godet eller være kontraktspart i forhold til den eksterne leverandør af godet.

Én hel lønftaleperiode – 12 måneder

Skatterådet har netop afgjort, at en medarbejder ikke med skattemæssig virkning kunne acceptere en lavere kontantløn i en 4 måneders periode fra september-december 2009 med henblik på indirekte at finansiere en del af arbejdsgiverens udgift til et MBA-studie, der startede i januar 2010. Skatterådet tilsidesatte en 4 måneders nedsættelse af kontantlønnen – uden for den sædvanlige lønforhandlingsperiode i virksomheden, der lå før juni – da ordningen måtte anses som betaling for et privat gode.

Skatterådet lagde samtidig afstand til en afslutning fra 2006, hvor rådet havde godkendt en ændret vederlagsaftale, der kun løb over 4 måneder. Afgørelsen fra 2006 har givet anledning til nogen uklarhed om, hvorvidt Ligningsvejledningens krav om, at lønnedgangen skal dække en hel overenskomst-/lønftaleperiode, slet ikke gjaldt eller i hvert fald ikke gjaldt i forhold til uddannelse.

Kommentar

Retstilstanden er nu blevet klarere i den forstand, at det nu er slået fast, at kravet om, at en lønnedgang i forbindelse med en fleksibel lønftale skal dække en hel overenskomst-/lønftaleperiode, er gældende –

også i forhold til uddannelse.

Både begrundelsen og resultatet kan dog give anledning til nogle overvejelser.

For det første skurer det umiddelbart i ørerne, at det fremgår, at det forhold, at lønnedgangen kun dækker over 4 måneder, medfører, at ordningen "har karakter af en betaling for et privat gode" (og derfor ikke kan godkendes). Ret beset er enhver videreuddannelse et privat gode (skattemæssigt), uanset om lønnedgangen strækker sig over 1, 4, 12, eller 48 måneder.

For det andet er det helt sædvanlig skattemæssig praksis, at lønmodtagerne i forhold til pensionsindbetalinger kan få lov til at lade helt ned til 1 måneds løn "konvertere" fra højtbeskattet kontantløn til en skattefri pensionsindbetaling via arbejdsgiveren. Efter praksis tillades dette endog bagudrettet, dvs. efter, at lønmodtageren rent faktisk har fået udbetalt lønnen, og der er beregnet og afregnet A-skat m.v. Man kan måske argumentere med, at denne ordning er helt særegen og historisk betinget ud fra ønsket om at fremme lønmodtagernes pensionsopsparing. Men omvendt er skattefriheden for arbejdsgiverbetalt uddannelse jo også begrundet i det ædle formål, at man har ønsket at fremme lønmodtagernes erhvervsrettede uddannelsesniveau – og logisk er forskellen i hvert fald ikke.

For det tredje er der jo ikke civilretligt noget forbud mod, at lønmodtagere, der er ansat på individuelle kontrakter, ikke kan forhandle løn med arbejdsgiveren, når som helst de ønsker det/har behov for det. Denne forhandlingsret er alene betinget af styrkeforholdet og interesserne i forholdet mellem medarbejder/arbejdsgiver og ultimativt af medarbejderens eget opsigelsesvarsel.

Lovgivningsmæssigt er der skatteretligt kun det ufravigelige forbud i kildeskatteloven, der medfører, at allerede erhvervet kontantløn ikke kan konverteres til noget andet (egentlig heller ikke pension). Fremadrettet er parterne derimod både civilretligt og skatteretligt stillet frit.

Rent praktisk vil de fleste virksomheder nok synes, at det er ganske passende, at der kun skal drøftes løn, personalegoder og fleksible lønpakker en gang om året. Det er også muligt, at resultatet i Skatterådets afgørelse er korrekt - men begrundelsen halter.

Kontakt: Lene Juel, lej@kromannreumert.com

FORDELING AF BESKATNINGSRET – AKTIEOPTIONER

Af advokat Henrik Stig Lauritsen

Hele favørelementet ved udnyttelse af optioner skulle beskattes i Danmark.

Faktum

En person A, som var svensk statsborger, var bosat i Danmark fra 1. marts 2006, hvor han blev ansat i et dansk selskab.

A modtog som ansat i X-koncernen optioner i 2001. X var en engelsk baseret koncern med datterselskaber i en række lande. A var i 2001 direktør i det svenske datterselskab, hvilket var baggrunden for, at han modtog optioner. A var bosat i Sverige på daværende tidspunkt.

I 2005 blev X overtaget af A Group. I den forbindelse fik A ombyttet sine optioner, således at han i stedet fik ret til at erhverve aktier i A Group.

I 2007 solgte A de tildelte optioner.

Spørgsmålet var nu, om hele favørelementet skulle beskattes i Danmark på salgstidspunktet.

Det bindende svar

Ifølge det bindende svar anses aktieoptionerne for løn omfattet af artikel 15 i den nordiske dobbeltbeskatningsoverenskomst, og Danmark er derfor forpligtet til at give lempelse for skat, der er betalt i Sverige som følge af, at optionerne kan henføres til arbejde udført der.

Det følger af kommentarerne til OECD-modeloverenskomsten, at beskatningsretten til aktieoptioner fordeles forholdsmæssigt ved at sætte antallet af arbejdsdage i den enkelte stat i forhold til summen af arbejdsdage, der kan relateres til optionen.

Ifølge det bindende svar var der imidlertid ikke fremlagt tilstrækkelig dokumentation for, at de afståede aktieoptioner kunne anses for en "videreførelse" af tidligere tildelte aktieoptioner, idet det fremgik af et fremlagt dokument, at de aktieoptioner som blev solgt i 2007, var tildelt den 12. oktober 2006 (altså efter indtræden af fuld skattepligt til Danmark). Som følge heraf fandt SKAT ikke grundlag for at anse nogen del af fortjenesten ved salget af aktieoptionerne for at hidrøre fra arbejde udført i Sverige.

Der var endvidere ikke fremlagt dokumentation for, at nogen del af fortjenesten var blevet eller ville blive beskattet i Sverige, hvorfor der alene af denne grund ikke var mulighed for at lempe den danske skat af fortjenesten.

Hele favørelementet skulle således beskattes i Danmark.

Kontakt:

Henrik Stig Lauritsen, hsl@kromannreumert.com

SALG AF AKTIER KUNNE IKKE OMGØRES

Af advokat Trine Bonde Jensen

Byretten har afsagt dom i en sag, hvor sagsøger ønskede at omgøre et salg af aktier i et selskab med skattemæssig virkning. Byretten fastslog, at salget ikke kunne omgøres, idet dispositionen ikke fandtes fra begyndelsen at have været lagt klart frem for myndighederne.

Selskaberne A og B var koncernforbundet med H3 A/S. Selskaberne var sambeskattet. Med virkning fra den 1. december 2001 blev H3 A/S overdraget til A og B med halvdelen til hver.

Overdragelsen resulterede i, at underskuddet i H3 A/S ikke længere kunne anvendes i koncernens sambeskatningsindkomst. Dette forhold blev sagsøgerne først opmærksomme på, da SKAT oplyste koncernen om, at man uretmæssigt for indkomstårene 2002 og 2003 havde anvendt underskuddet i H3 A/S. SKAT forhøjede herefter koncernens sambeskatningsindkomst med 1.559.478 kr. for 2002 og med 1.149.437 kr. for 2003.

Sagsøgerne i sagen ønskede at få omgjort salget af aktierne i H3 A/S, så underskuddet i selskabet fortsat kunne indgå ved opgørelsen af koncernens sambeskatningsindkomst.

Hvis dette ikke var muligt, ønskede sagsøgerne at få omgjort den aftalte forrentning af visse koncerninterne lån. I den periode, hvor selskaberne var sambeskattede, havde renteindtægterne og udgifterne ingen skattemæssig betydning for koncernen, hvorimod der opstod en forhøjet skattepligtig indkomst i koncernen efter salget af H3 A/S pr. 1. december 2001.

FAKTA

Skatteforvaltningslovens § 29, stk. 1:

I det omfang en ansættelse af indkomst- eller ejendomsværdiskat hviler på en privatretlig disposition, kan told- og skatteforvaltningen tillade, at en efterfølgende ændring af dispositionen tillægges virkning for ansættelsen af indkomst- eller ejendomsværdiskat (omgørelse), hvis følgende betingelser er opfyldt:

1. Dispositionen må ikke i overvejende grad have været båret af hensyn til at spare eller udskyde skatter.
2. Dispositionen skal utvivlsomt have haft utilsigtede skattemæssige virkninger, der er væsentlige.
3. Dispositionen skal have været lagt klart frem for myndighederne.
4. De privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes tillagt skattemæssig virkning, skal være enkle og overskuelige.
5. Alle, der skatteretligt vil blive berørt af en tilladelse til omgørelse, skal tiltræde omgørelsesanmodningen.

Byretten: Omgørelse ikke mulig

Det fremgik af H4 A/S' specifikationer til årsregnskabet for perioden 1. oktober 2001 til 30. september 2002 (indkomståret 2002) under punktet "Renteindtægter og lignende indtægter:", at selskabet havde opnået en avance ved afståelse af H3 A/S på 10.477.582 kr. Kurstabet ved salget af H3 A/S udgjorde 8.519.051 kr. Indtægten udgjorde således 1.958.531 kr. I bilag til selvangivelsen for samme periode var avancen på 1.958.531 kr. tilbageført. Herefter havde selskabet en negativ skattepligtig indkomst på 120.593 kr. Det fremgik under overskriften "Sambeskatningsindkomst", at H3 A/S var udtrådt af sambeskatningen. Det fremførbare underskud var opgjort til 1.149.473 kr. Der var enighed om, at underskuddet bl.a. indeholdt H3 A/S' underskud. Der var ikke en nærmere specifikation af, hvorledes underskuddet var frem-

kommet. Skattemyndighederne kunne således ikke umiddelbart konstatere fra hvilke selskaber, der var overført underskud og med hvor store beløb.

På denne baggrund fandt byretten, at dispositionens eksistens og indhold ikke fra begyndelsen havde været lagt klart frem for myndighederne. Skattemyndighederne kunne således alene ved nærmere undersøgelse af de skattemæssige forhold konstatere, at H3 A/S' underskud uretmæssigt havde indgået i koncernens opgørelse af sambeskatningsindkomsten i årene 2002 og 2003.

Byretten fandt endvidere, at aftalen om forrentning af de koncerninterne lån ikke kunne omgøres, idet selve aftalen ikke fandtes utvivlsomt at have haft utilsigtede skattemæssige virkninger, som var væsentlige.

Kontakt:

Trine Bonde Jensen, tbj@kromannreumert.com

MANAGEMENT FEE KUNNE IKKE FRADRAGES

Af specialkonsulent Kia Pham

I modsætning til Landsskatteretten fandt Østre Landsret, at et ventureselskabs betalinger til et management selskab ikke var fradragsberettigede, da udgifterne i det væsentligste vedrørte erhvervelse af skattefri indkomst.

Fradragsberettigede driftsomkostninger

Efter statsskattelovens § 6a kan virksomheder i deres skattepligtige indkomst fradrage omkostninger, der i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, herunder ordinære afskrivninger.

Fradragsretten er her betinget af, at omkostningerne er afholdt i driftens – indkomsterhvervens

– interesse, dvs. afholdt til den indtægtsgivende virksomhed. Heri ligger bl.a. at virksomheden skal have til formål på sigt at give et nettooverskud.

Der skal således foreligge en direkte og umiddelbar forbindelse mellem afholdelsen af udgiften og erhvervelsen af indkomsten.

Udgifter, der vedrører formuesfæren/indkomstgrundlaget, er ikke omfattet af bestemmelsen.

Sagens forhold

I nærværende sag havde et ventureselskab til formål at investere i nye innovative virksomheder indenfor forretningsområderne IT, bioteknologi eller medico. Investeringen skulle foretages af indskud fra selskabets finansielle investorer eller ved ansvarlige, konvertible lån.

Ventureselskabet havde ingen ansatte og havde således indgået en managementaftale med et managementselskab om varetagelse af den daglige administration.

Managementselskabets virksomhedsaktivitet omfattede investering i nye højteknologiske virksomheder indenfor IT og biotek samt udvikling af disse virksomheder for derefter at videresælge disse med bedst mulig afkast.

Managementselskabet havde derfor ansvaret for at investere ventureselskabets kapital, samtidigt med at det skulle fungere som sekretariat for ventureselskabet, dvs. varetage bogholderi- og økonomifunktionerne, forestå løbende økonomirapportering samt udarbejde kvartalsrapporter og årsrapporter mv.

Som vederlag for disse ydelser fik managementselskabet en på forhånd aftalt procentdel af det indskud, selskabsdeltagerne var forpligtet til at

indskyde i ventureselskabet.

Landskatteretten: Fradrag

Det var landskatterettens opfattelse, at de leverede ydelser havde karakter af formueadministration af ventureselskabets investeringsportefølje og således vedrørte selve indkomsterhvervelsen.

Under henvisning til tidligere praksis fandt Landskatteretten derfor, at ventureselskabet kunne fradrage de afholdte management fee omkostninger.

Landsretten: Ingen fradrag

Henset til, at investeringerne, som administrations-selskabet skulle foretage på vegne af ventureselskabet, hovedsageligt blev foretaget med henblik på at opnå skattefri avance ved aktiebesiddelser i mere end 3 år, fandt landsretten, at vederlaget til administrations-selskabet i det væsentligste alene vedrørte erhvervelse af skattefri indkomst.

Eftersom management fee'et ikke var afholdt med henblik på opnåelse af skattepligtig indkomst var det således landsrettens opfattelse, at SKAT var berettiget til at forhøje ventureselskabets indkomstopgørelse.

Management fees var således ikke fradragsberettiget.

Kontakt: Kia Pham, kip@kromannreumert.com

Arne Møllin Ottosen
ao@kromannreumert.com
Direkte: + 45 38 77 44 66

Michael Nørremark
mno@kromannreumert.com
Direkte: +45 38 77 44 61

Peter Nordentoft (Århus)
pno@kromannreumert.com
Direkte: + 45 38 77 43 67

Eduardo Vistisen
evi@kromannreumert.com
Direkte: + 45 38 77 44 19

Lene Juel
lej@kromannreumert.com
Direkte: + 45 38 77 46 18

Henrik Stig Lauritsen
hsl@kromannreumert.com
Direkte: + 45 38 77 43 47

Trine Bonde Jensen
tbj@kromannreumert.com
Direkte: + 45 38 77 45 86

København

Kromann Reumert
Sundkrogsgade 5
DK-2100 København
Danmark

Tlf.: +45 70 12 12 11
Fax: +45 70 12 13 11
E-mail: cph@kromannreumert.com

Århus

Kromann Reumert
Rådhuspladsen 3
DK-8000 Århus C
Danmark

Tlf.: +45 70 12 12 11
Fax: +45 70 12 14 11
E-mail: arh@kromannreumert.com

Dette nyhedsbrev kan ikke erstatte juridisk rådgivning. Kromann Reumert påtager sig intet ansvar for skader eller tab, der direkte eller indirekte kan afledes af brugen af nyhedsbrevet. Dette gælder, hvad enten skaden eller tabet er forårsaget af fejlagtig information i nyhedsbrevet eller af øvrige forhold, der relaterer sig til nyhedsbrevet.